

Carole Stivers

DE MOEDERCODE

Karakter Uitgevers B.V.

1

3 maart 2054

Met hun rupsbanden strak tegen het lichaam getrokken en hun vleugels gespreid vlogen ze in een dichte formatie naar het noorden. De zon blikkerde op hun metalen flanken en stuurde hun versmolten schaduwen over de rotsen en kammen van de open woestijn. Beneden was enkel stilte, die oerstilte die voortleeft in het kielzog van alles wat verloren is, van alles wat verkwanseld is.

Bij hun nadering werd de stilte verbroken. Elk korreltje zand zoemde in harmonie met het gebrul van de lucht die door hun getunnelde propellers ging. Kleine wezentjes, uit hun verhitte slaap gerukt, kwamen uit hun verstopte plekken om hun komst te bekijken.

Ze onderbraken hun vliegroute en begonnen in steeds grotere cirkels te vliegen, en vervolgens waaierden de Moeders uit, ieder volgde haar eigen pad. Rho-Z bleef hoog in de lucht, bestudeerde haar boordcomputer, ging op weg naar de voorgeprogrammeerde bestemming. Diep in haar buik droeg ze een kostbare lading: het zaad van een nieuwe generatie.

In de schaduw van een overhangende rots landde ze, alleen, beschut tegen de wind. Daar wachtte ze op het stroperige geklop van een hartslag. Ze wachtte op de trilling van een armpje, de beweging van een beentje. Zorgvuldig registreerde ze de tekenen van leven, wachtte op het moment waarop haar volgende missie zou beginnen.

En eindelijk was het tijd.

Gewicht foetus 2,4 kg.

Ademfrequentie 47:::Zuurstofsat. 99%:::BD systolisch 60 diastolisch 37:::Temperatuur 36,8 °C.

DRAINAGE BAARMOEDER: Begin 03:50:13. Voltooid 04:00:13.

LOSKOPPELEN VOEDINGSSONDE: Begin 04:01:33. Voltooid 04:01:48.

Ademfrequentie 39:::Zuurstofsat. 89%:::BD systolisch 43 diastolisch 25.

RESUSCITATIE: Begin 04:03:12. Voltooid 04:03:42.

Ademfrequentie 63:::Zuurstofsat. 97%:::BD systolisch 75 diastolisch 43.

OVERDRACHT: Begin 04:04:01.

De nieuwgeborene nestelde zich in het dichte, vezelachtige interieur van haar cocon. Hij wriemelde, zijn armpjes gingen alle kanten op. Zodra zijn lippen haar zachte tepel vonden begon voedingrijke vloeistof zijn mond te vullen. Zijn lichaam ontspande zich, veilig vastgehouden door warme, soepele vingers. Zijn ogen openden zich en zagen een zacht blauw licht, de vage omtrek van een menselijk gezicht.

2

20 december 2049

DRINGEND EN VERTROUWELIJK. MINISTERIE VAN DEFENSIE

Dr. Said:

Verzoek om uw aanwezigheid bij een vergadering in het CIA-hoofdkwartier, Langley, VA.

20 december 2049, 11.00 uur.

Topprioriteit.

Transport wordt verzorgd.

Gaarne zo snel mogelijk antwoord.

– Generaal Jos. Blankenship. U.S. Army

James Said haalde de telefoonlens uit zijn rechteroog en stopte hem in zijn plastic doosje. Hij trok de flexfoon van zijn pols, maakte vervolgens zijn riem los en legde die samen met zijn schoenen en jasje op de lopende band. Met zijn ogen strak gericht op de optische scanner schuifde hij langs de haag van inspectiebots van de luchthaven, hun dunne witte armen gleden efficiënt over elk deel van zijn anatomie.

Dringend. Vertrouwelijk. Vroeger schrok hij altijd van de bewoor-

dingen die het leger zo graag gebruikte, maar inmiddels haalde hij zijn schouders erover op. Toch keek hij automatisch om zich heen in de veiligheidszone en verwachtte elk moment een man in blauw militair uniform te zien opduiken. Blankenship. Waar kende hij die naam ook alweer van?

Hij streek met zijn vingers over zijn kin. Hij had zich die ochtend geschoren, waardoor de donkere moedervlek net onder zijn kin zichtbaar was, de plek waar Allah hem volgens zijn moeder gekust had op de dag van zijn geboorte. Verraadde zijn uiterlijk hem? Hij dacht van niet. Hij was op 4 juli in Californië geboren en gedroeg zich zorgvuldig seculier, hij was zo Amerikaans als maar kon. Hij had de lichte huidskleur van zijn moeder en de rijzige gestalte van haar vader. En toch, zodra hij voet op een luchthaven zette voelde hij zich op de een of andere manier de vijand. De beruchte aanvallen van 9/11 hadden weliswaar dertien jaar voor zijn geboorte plaatsgevonden, maar door de Londense Intifada van 2030 en de zelfmoordaanslagen op Reagan Airport in 2041 heerste er in het westen een aanzienlijk wantrouwen tegen iedereen die wel eens een moslim kon zijn.

Nadat de laatste bot hem het groene licht gaf, verzamelde hij zijn spullen en drukte vervolgens met zijn duim op de keypad op de deur die naar buiten leidde. Hij stapte in het heldere licht en de drukte van de aankomsthal. Hij deed de lens weer in zijn oog en bracht de telefoon op zijn pols aan, en knipperde drie keer om de twee apparaten met elkaar te verbinden. Vervolgens drukte hij op 'reply' op het scherm van de telefoon en mompelde erin. 'Vlieg naar Californië voor de feestdagen. We moeten opnieuw inplannen voor na 5 januari. Hoor graag nieuwe datum.'

Met gebogen hoofd haastte hij zich langs de kleurige schermen vol mooie gezichten, die hem allemaal bij naam noemden. 'James,' fleemden ze, 'heb je onze heroïsche nieuwe ExoTea-smaken al geprobeerd? Queueze-Ease voor de hoogtebibbers? De nieuwe Dormo In-Flight Iso-helm?' Hij vond het vreselijk dat de nieuwe telefoons zijn identiteit verzonden, maar dat was de prijs die je voor verbinding in een openbare ruimte betaalde.

In de rij voor koffie bekeek hij zijn berichten. Hij glimlachte bij het zien van zijn moeders naam.

De oogst is binnen. We zijn klaar voor het nieuwe jaar. Wanneer kom je aan?

Hij swipete met een lange wijsvinger over het kleine scherm, vond zijn vluchtgegevens en kopieerde die in zijn antwoord.

‘Zie attachment,’ dicteerde hij. ‘Zeg papa dat hij me niet hoeft op te halen. Ik neem een robottaxi. Verheug me erop jullie weer te zien.’

Hij scrolde door zijn mail en zette zijn afspraken in zijn online agenda.

- Faculteitslunch, 8 jan.
- Afstudeerseminar, afd. cel- & ontwikkelingsbiologie. Onderwerpen uiterlijk 15 jan.
- Jaarlijkse conferentie genetische technologie: nieuwe mogelijkheden, nieuwe reguleringen. 25 jan.

James fronste zijn wenkbrauwen. Hij sloeg de jaarlijkse conferentie vaak over, maar dit keer zou die in Atlanta worden gehouden, op een paar straten van zijn eigen laboratorium aan Emory. Hij was uitgenodigd om een voordracht te houden over het sleutelen aan genen in het menselijk lichaam, want momenteel werkte hij aan een methode om taaislijmziekte bij de ongeboren foetus te genezen. Maar deze door de overheid betaalde conferenties gingen gewoonlijk meer over beleid dan over wetenschap, onder andere over de alsmaar veranderende overheidsregels met betrekking tot het nieuwe materiaal dat zijn werk mogelijk maakte.

Ruim een decennium eerder hadden wetenschappers van de universiteit van Illinois een nieuw soort DNA-nanodeeltjes ontwikkeld, nucleïnezuurnanostructuren noemden ze die, afgekort tot NAN’s.

Anders dan het gewone, lineaire DNA konden deze bolletjes synthetisch DNA makkelijk de menselijke celmembraan passeren. Eenmaal in de cel konden ze zich in het DNA van de gastheer voegen waar ze specifieke genen veranderden. De mogelijkheden leken eindeloos, niet alleen was reparatie van genetische afwijkingen haalbaar, maar ook kon een hele reeks eerder onbehandelbare vormen van kanker zo genezen worden. Vanaf het moment waarop James over NAN's hoorde, toen hij nog celbiologie studeerde aan Berkeley, was hij vastbesloten om het materiaal in handen te krijgen dat hem naar hij hoopte in staat zou stellen zijn dromen realiteit te laten worden.

Genetische manipulatie van menselijke embryo's voordat ze in de baarmoeder werden ingebracht was tot een volwassen wetenschap uitgegroeid, zorgvuldig gereguleerd met duidelijk gedefinieerd gereedschap en inmiddels vrijwel vrij van onbedoelde gevolgen, iets waarmee men in het begin nog regelmatig te maken kreeg. Ook tests om genetische defecten op te sporen bij foetussen die al in de baarmoeder waren geplaatst waren al tientallen jaren beschikbaar. Maar als een defect was gevonden, bestond er nog geen veilige manier om de foetus in de baarmoeder te behandelen. James was ervan overtuigd dat defecte genen met behulp van NAN's in utero vervangen konden worden. Aandoeningen als taaislijmziekte konden met gentherapie uitgeroeid worden.

Maar er moesten hordes genomen worden, zowel technische als politieke. Het ging om een technologie die in de verkeerde handen gevaarlijk kon zijn; de universiteit van Illinois was al snel gedwongen geweest om alle vergunningen aan de federale overheid over te dragen, en de meeste daarvan gingen naar Fort Detrick, een instituut in Maryland ten noordoosten van Washington, waar onder strikte geheimhouding werd gewerkt.

Hij miste Californië. Hij miste Berkeley. Elke dag moest hij zichzelf eraan herinneren dat hij het juiste had gedaan door naar Atlanta te komen. Het Center for Gene Therapy van de universiteit van Emory was het enige publieke instituut dat toestemming had gekregen om met NAN's te werken.

In de wachtruimte ging hij in een stoel vlak bij de boarding gate

zitten. Hij was ooit een beweeglijke, sportieve boerenknul geweest, aanvoerder van het schoolhonkbalteam. Maar hij had zijn conditie laten versloffen. Zijn rechte rug was krom geworden van al die jaren waarin hij gebogen over laboratoriumtafels had gestaan, zijn scherpe ogen waren verzwakt door het turen in microscopen en naar computerschermen. Zijn moeder zou zich zorgen maken om zijn gezondheid, zo wist hij, en hem borden vol gekruide linzen en rijst voorzetten. Hij proefde de smaak al.

James keek om zich heen. Op dit vroege uur waren de meeste stoelen leeg. Voor hem zat een jonge moeder, haar baby slapend in een reiswieg op de grond, met een kleine GameGirl-console op schoot. Ze negeerde haar eigen kind en leek zich te concentreren op het voeden van de alienbaby met een breed groen gezicht op haar scherm. Bij het raam zat een oudere man een ProteoBar naar binnen te werken.

James sprong op van het zoemen op zijn pols; een antwoord van Defensie.

Dr. Said:

Geen uitstel. U wordt opgehaald.

– Generaal Jos. Blankenship, U.S. Army

Hij keek op en zag een man in een onopvallend grijs pak bij de uitgang staan. Uit zijn kraag rees een dikke nek op, zijn kin bewoog iets omhoog in een bijna onzichtbaar knikje. James verwijderde zijn lens en wierp een blik naar rechts. Zijn arm schoot onwillekeurig opzij toen iemand hem licht op de schouder klopte.

‘Meneer Said?’

James bevroor. ‘Ja?’ bracht hij uit.

‘Het spijt me, meneer Said. Maar het Pentagon verzoekt om uw aanwezigheid.’

‘Wat?’ James staarde de jonge man aan, gekleed in een strak donker uniform en glanzende zwarte schoenen.

‘Ik heb opdracht u naar Langley te brengen, zo snel mogelijk. Het spijt me. We zullen uw vliegticket vergoeden.’

‘Maar waarom...?’

‘Maakt u zich geen zorgen, meneer. We zijn er binnen de kortste keren.’ Een witte handschoen klemde zich om James’ arm en de officier begeleidde hem naar een nooduitgang en langs een trap naar beneden en naar buiten, het daglicht in. Op enkele passen afstand stond de man in het grijze pak al te wachten. Hij hield het achterportier van een zwarte limousine open en gebaarde James naar binnen.

‘Mijn bagage?’

‘Is voor gezorgd.’

Zijn hart kromp ineen en voelde als een vuist in zijn borst. James liet zijn lichaam diep in de leren zitting zakken. Hij legde zijn rechterhand beschermend over zijn linkerpols om de telefoon te bewaken, zijn enige verbinding met de wereld buiten de limo. Die hadden ze in ieder geval niet van hem afgenomen. ‘Wat is er aan de hand? Waarom houden jullie me vast?’

De jonge officier wierp hem een vreugdeloze glimlach toe terwijl hij op de voorstoel plaatsnam. ‘Dat vertellen ze u in Langley, meneer.’ Hij duwde op enkele knoppen op het dashboard en James voelde de druk van een soepele versnelling. ‘Leun gewoon achterover en ontspan u.’

De jonge man stak zijn hand uit om een zender op de middenconsole van de auto te activeren. ‘Subject op weg,’ verzekerde hij iemand aan de andere kant. ‘Verwachte aankomst tien nul nul uur.’

‘Zo snel?’

‘We hebben een jet klaarstaan. Maak het u gemakkelijk.’

Buiten de getinte ramen flitste het zwarte asfalt voorbij. James bracht zijn pols omhoog, tikte op zijn telefoon en fluisterde een korte boodschap: ‘Amani Said. Boodschap: Sorry, mam. Ik kom niet. Er is iets tussengekomen. Zeg pap dat hij zich geen zorgen moet maken. Verstuur.’

Met trillende stem voegde hij er een nieuwe gedachte aan toe. ‘Als jullie in twee dagen niet van me horen, bel dan meneer Wheelan.’ Stilletjes bad hij dat zijn boodschap door zou komen.